

ஐஐஐஐஐஐ ஐஐஐஐஐஐஐஐ ஐஐஐஐ ஐஐஐஐ ஐஐஐஐஐஐஐஐ ஐஐஐஐஐஐஐஐஐஐ?

மது, சஐது, விபச்சாரம் போன்ற தீ மகைளின் பட்டியலில் தற்போது கழந்தகைளின் மீ து நடபெறும் குற்றங்களையும் சரேக்க வணேடிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கழந்தகைள் மீ தான் பாலியல் வன்கொடுமகைள் தினசரி புத்திரிக்ககைளிலும், தலகை காட்சிகளிலும் பார்க்கின்ற போது நம் நாடு எங்கு சனென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதே களே விக் குறியாக உள்ளது.

இது புறமிருக்க, கழந்தகை இல்லாதவர்களுக்கு விற்பனை செய்ய, பிச்சை எடுக்க, விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுத்த, உடல் உறுப்புக்களுக்காக, கழந்தகை தொழிலாளர்களாக பயன்படுத்த, பணயம் வைத்து பணம் பறிப்பதற்காக அல்லது மிரட்டுவதற்காக என்று பலவற்று காரணங்களுக்காக பிறந்த கழந்தகைகளும், சிறுவர் சிறுமிகளும் அதிக அளவில் கடத்தப்பட்டு வருகின்றனர்.

ஓவ்வொரு வருடமும் இந்தியாவில் 44,475 கழந்தகைள் காணாமல் போகிறார்கள்.

தமிழ்நாடு குற்றவியல் ஆவணக் காப்பகம் கொடுத்துள்ள தகவலில் இது பற்றி கபறியிருப்பதாவது :

தமிழகத்தில் கடந்த ஆண்டு மட்டும் 810 கழந்தகைக் கடத்தல் வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அதில் 15 மூதல் 18 வயதுக்குட்பட்டவர்கள் 136 பேர். மற்ற அனைவரும் கழந்தகைகள். கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் 2982 பேர் காணாமல்

கழந்தைகளின் ஆதங்கம் :- கழந்தைகளாக இருந்த நாங்கள் இளமையைப் பருவத்தை அடையத் தாமதமாகி, தசேத்திறகும், பற்றேரோர்களுக்கும் ஏதனும் செய்ய வணேட்டும் என்ற ஆசை ஒருபுறம், 'வாழ்க்கை' எனும் ஆனந்தத்தை அன்றாடம் அனுபவிக்க வளரவும் பிஞ்சுகளை நஞ்சுகளாக மாற்றி அறுத்தறிந்து விடும் கொடும்மை மறுபுறம்.

நீங்கள் சுகமாக வாழ வணேட்டும் என்பதற்காக எங்களையெல்லாம் கழந்தைகளாகக் கருவது எந்த விதத்தில் நியாயம்? நாங்கள் கழந்தைகளாக இருந்த போது எங்களையெல்லாம் கழந்தைகளாகக் கருவது கொண்டாடும் நீங்கள், வளர்ந்த போது எல்லாம் எறிந்து விடுவது ஏன்?

கழந்தைகளாக நாங்கள் எங்கள் தாயின் வயிற்றிலிருந்து வளிவந்த போது மூலக் கவனத்தையும் எங்கள் மீது வைத்து அன்போடு கவனித்து வந்த உயிரினும் மலோன எங்களது பற்றேரோர்களே! பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் எங்களையெல்லாம் சேர்த்துவிட்ட பின் எங்கள் மீது கவனமற்று போவது நியாயமா?

உங்களது இந்த கவனமற்ற நிலைதான் எங்களின் அனாதைத் தீமையைக் காரணம் என்பதை நீங்கள் அறியாதது உங்கள் குற்றமா? எங்கள் குற்றமா?

கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள்...

பள்ளிகளில் படிக்கின்ற காலங்களில் காலம் 7.30 மணிக்கு அழைத்து கொண்டே எழுந்து அவசரமாக பஸ்துலக்கி, குளித்து, பள்ளி சனென்று அதன் பின் பிடிவதன் சனென்று 'படி... இல்லன்னா அபி...' எனும் சொல்லை மீண்டும் மீண்டும் கேட்டு இரவு வந்தவுடன் சாப்பிட்டு படுக்கப் போகும் எங்களது நிலைக்கும் இயந்திரங்களாகும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது.

உங்களுக்கு மனக்கஷ்டம் வரும் போது உங்களது நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் நீங்கள் எங்கள் மனக்கஷ்டங்களை பற்றேரோர்களாகிய உங்களிடம் சொல்ல வரும் போது அதை மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்ள ஏன் மறுக்கிறீர்கள்?

